

Pohled', co ti prospívá!

Proč, vy lidé, chcete duchovně vždy něco **jiného** než to, co je pro vás skutečně **nutné** a co vám **prospívá**! Jako těžká nákaza působí ničivě tato zvláštní osobivost mezi všemi hledajícími.

Mělo by málo účelu, kdybych se vás na to chtěl ptát; neboť ani vy si na to nemůžete dát žádné vysvětlení, i kdyby jste se snažili ve dne v noci o tom přemýšlet.

Pozorujte se jen někdy ve vší tichosti, pohled'te na otázky, které ve vás ožívají, následujte svůj postup myšlenek, kam vede. Brzy poznáte, že to jsou z největší části vždy takové úrovně, kterých proto nikdy nedosáhnete, protože leží nad vaším původem, a které také nikdy nemůžete pochopit. Schopnost chápání je však základní podmínkou všeho toho, co vám má **prospět**!

To si ve všem svém myšlení a konání ujasněte a řiďte se podle toho. Pak se pro vás stane také všechno lehčí. Zabývejte se tedy jen tím, co můžete skutečně pochopit, co je tedy zakotveno v rámci vašeho lidského bytí.

Oblast vaší možnosti uvědomění jakožto lidského ducha je ke světlým výšinám sice ostře ohraničena, avšak proto není snad nikterak malá. Dává vám prostor pro celou věčnost a tím i pole působnosti odpovídající velikosti.

Bez hranic je pro vás jediné možnost vašeho **vývoje**, který se projevuje ve stoupajícím zdokonalení vaší činnosti uvnitř

tohoto pole působení. Dbejte tedy velice přesně toho, co vám tím zvěstují:

Vzestup vašeho zdokonalení v duchovním **působení** je zcela bez hranic, neexistuje pro něj žádný konec. Můžete se v tom stávat stále silnějšími a s tímto zesílením neustále samočinně rozšiřovat také pole působnosti, čímž naleznete mír, radost, štěstí a blaženost.

Také o blaženosti dělali si všichni lidé doposud falešné představy. Ta spočívá jedině v zářivé radosti blahodárného tvoření, ne snad v líné zahálce a požitcích, nebo jak se tato faleš chytře zakrývá výrazem „**sladká** nečinnost“.

Z tohoto důvodu nazval jsem ráj lidí také často „světlou říší radostného tvoření!“

Ničím **jiným** nemůže se lidskému duchu dostat blaženosti než radostným tvořením pro Světlo! Jedině to mu nakonec propůjčí korunu věčného života, která lidskému duchu zaručuje jistotu smět **věčně** spolupůsobit v koloběhu stvoření, bez nebezpečí, že jako neupotřebitelný stavební kámen propadne rozkladu.

Lidé tedy nemohou navzdory poskytnuté jim možnosti trvalého zdokonalování ducha nikdy překročit rámec svého pole bytí ve stvoření, nikdy nemohou zbořit v něm ostře stanovené hranice lidské možnosti vědomého bytí. V jednoduché **nemožnosti** spočívá pro ně zcela přirozeně, že **nesmí**, což se projevuje vždy samočinně, a právě tím však také působí nepřekonatelně.

Zdokonalování spočívá v neustále světlejších zářeních ducha, což se úměrně projevuje ve zvýšené síle účinku.

Vzrůstající zářivost ducha opět vzniká třibením a očišťováním duše, pokud ve chtění usiluje vzhůru k dobrému. Jedno vyvíjí se při tom v přísné důslednosti vždy z druhého.

Zabýváte-li se **výhradně** a vážně dobrem, tak následuje to všechno ostatní samo od sebe. Není to tedy vůbec tak těžké. Vy však ve svém chtění stále znovu saháte jen daleko nad to a nejenže si tak předem velmi ztěžujete to nejsnazší, nýbrž velmi často dokonce i znemožňujete.

Uvažte, že i ve stoupajícím zdokonalení i to nejsilnější záření vašeho ducha nikdy nemůže změnit jeho **druh**, nýbrž jen jeho **stav**!

Proto není nikdy možné překročení rámce hranic lidského vědomí, protože hranice jsou určeny skrze druh, a nikoliv skrze stav. Stav však buduje uvnitř tohoto velikého rámce druhu ještě pro sebe zcela zvláštní malé dílčí hranice, které také lze překročit změnou stavu.

Jsou to obrovské dálky, které leží v tomto rámci, světy, které jsou pro vás také duchovně nedozírné, ve kterých můžete prodlévat celou věčnost a působit bez konce.

Zabývejte se **tím** pečlivě a také důkladně a **pak** budete šťastni!

V mém Poselství dal jsem vám přesné vědění, s čím souvisíte a co je s vámi spojeno, jak v tom skrze své myšlení a skrze své jednání působíte, čeho tím **musíte** dosáhnout.

Místo abyste se přimkli k tomu, co je vám nyní poskytnuto, se vši vážností v pravém smyslu, a tím konečně naplnili místo, které jednotlivý člověk má v tomto stvoření přijmout, jde veškeré vaše myšlení, vaše otázky a přání stále znovu daleko nad to do oblastí, kterých lidský duch nikdy vědomě nemůže dosáhnout.

Proto je mu také nemožné něco z toho skutečně pochopit. Celé to tkaní, záření, usilování, zkrátka celé bytí v těchto oblastech zůstane člověku věčně nepochopitelné, daleko vzdálené. Proto mu to nemůže přinést žádný užitek, když nad tím hloubá. Promarňuje jen čas a také sílu, která je mu poskytnuta k jeho vlastnímu nutnému vývoji, a musí nakonec jako nepotřebný zahynout.

Pohněte se konečně přece napřed se vši silou v **té** oblasti, kterou **vám** Stvořitel dal, abyste ji přivedli k nejčistší kráse, z níž máte vytvořit ráji podobnou zahradu Boží, která se stane zformovanou modlitbou díků, jásavě vystupujících ke stupňům Božího trůnu, aby pokorně chválila činem Stvořitele všech věcí za tak bohaté milosti!

Lidé, jak jste malí, a přece jak nesmírně nároční a domýšliví. Kdybyste se jen trochu chtěli pohnout **správným** způsobem, tak, abyste se nezkaleně a harmonicky zachvívali s prazákony stvoření, a ne jako doposud vždy jen působili překážejíce ve své nevědomosti, pak by nejbohatší požehnání rašilo všude, kam byste položili ruku, lhostejno, co se snažíte podniknout.

Nemohlo by to být vůbec jiné a se stejnou neochvějnou jistotou, se kterou se již dlouho řítíte do zániku, viděli byste se pozvedání vzhůru stejnou silou, která vás vede k duchovnímu

bohatství a pozemské bezstarostnosti.

Avšak nejdříve musíte **znát** svůj domov ve stvoření a v něm také všechno, co vám pomáhá a vás podporuje. Musíte vědět, jak vy sami v něm máte putovat a působit, dříve než může začít rozkvět.

Snažte se nejdříve sebe **pozemsky** správně postavit do záchvův Božích zákonů, které nikdy nemůžete obejít, aniž byste sobě a svému okolí velmi uškodili, a opřete také **své** zákony o ně, nechte je z nich povstat, pak získáte rychle mír a štěstí, které vám podpoří výstavbu, kterou tak očekáváte; neboť bez toho jsou všechny snahy zcela zbytečné a sama nejvyšší dovednost nejcvičenějšího rozumu je marná a přináší neúspěch.

Na **vás** záleží, jedině na vás, na každém jednotlivci, a nikoliv, jak vy se tak rádi snažíte předstírat, vždy na druhých. Zkuste to jen nejprve na sobě, avšak to nechcete! Neboť se domníváte být nad to povzneseni nebo se vám tím počátek jeví příliš malý a podružný.

Ve skutečnosti je to však jen lenost vašeho ducha, která je vás schopna od toho zdržovat a kterou jste všichni do jednoho zotročeni již tisíciletí. Váš rozum, který spoutal vaše duchovní schopnosti, nemůže vám nyní již více pomoci, když je nutné se nyní podřídít čisté Boží síle, nebo zahynout.

Vy musíte ducha učinit čilým, v sobě ho vzkřísit, aby poznal Boží vůli a slyšel, co od vás vyžaduje; neboť jí jedině je člověk podřízen od prapočátku, a ničemu jinému, jí musí skládat účty ze všeho, co způsobil v části stvoření, která mu byla propůjčena jako domov.

A váš nešťastný sklon sahat vždy jen po něčem vyšším, toužit po cizím, místo abyste se těšili ze svého okolí, se ukáže jako jedno z vašich nejhorších zel a namíří se proti vám. Toto zlo pramení z lenosti vašeho ducha, kterého nelze zaměňovat s rozumem; neboť rozum není duch!

Vy jste se přece takto vždy také pozemsky chovali. Místo toho, abyste se vši silou a s radostí vytvářeli krásněji své okolí, činili je dokonalejším a povzbuzovali k plnému rozkvětu, chcete často z něj **prýč**, protože se vám to zdá takto pohodlnější a slibující rychlejší úspěch. Chcete se od něj odloučit, abyste našli žádané zlepšení, protože ve všem cizím současně také zlepšení a zkrášlení očekáváte!

Snažte se nejprve **správně zužitkovat** to, co vám bylo **dáno**! Naleznete při tom zázrak za zázrakem.

Aby se něco mohlo správně zužitkovat, musí se to také nejprve důkladně **znát**. A z toho vám chybí naprosto vše. Byli jste vždy líní k tomu, abyste poznávali vůli vašeho Boha, která se vám jasně a zřetelně ukazuje ve stvoření.

Musím se stále znovu dotýkat té staré rány, kterou vy lidé na sobě nesete, z níž jsem již často strhl všechny obaly, a kterou se však stále znovu snažíte pečlivě zahalovat. Rána, která tvoří prapůvod všeho zla, pod kterým nyní musíte trpět, až se od něj osvobodíte, nebo se úplně zhroutíte, je a zůstává dobrovolnou leností vašeho ducha!

Mnozí mezi těmito pozemskými lidmi již více nebudou schopni osvobodit se z tohoto smrtícího sevření zla; neboť příliš dlouho váhali se k tomu vzchopit.

Je přirozené, že chytrost rozumu se snaží zakrýt veškerý duchovní spánek, protože s procitnutím vašeho ducha rychle skončí také nadvláda rozumu.

Jen duchovní lenost příliš málo dbá toho, co bylo dáno, nedává si námahu objevit jeho krásu a trvale ji zdokonalovat, nýbrž domnívá se, že zlepšení nalezne jen ve **změně**, a hledá štěstí ve všem, co se jí jeví jako **cizí**.

Člověk nemyslí při tom na to, že změna nejprve vyžaduje vykořenění a pak postavení tohoto vykořeněného na **cizí** půdu, s níž si ještě neví rady, a proto dělá velmi snadno velké chyby, které přinášejí zcela nečekané, špatné následky. Kdo vkládá své naděje do **změny** a s tím, co mu bylo **dáno**, neumí začít nic správného, tomu chybí vážné chtění jako schopnost, ten stojí předem na vratké půdě dobrodruha!

Poznejte nejprve sami správně a využijte to, co vám Bůh poskytuje k použití, zužitkujte to způsobem, aby to bylo **schopné** rozkvětu, takže se země a celé úrovně stvoření, které jsou lidskému duchu přenechány k činnosti, **stanou** a **musí** stát **rájem**, kde přebývá jen radost, mír; neboť zákon stvoření bude pak **pro** vás pracovat se stejnou jistotou, jako **yní** musí působit proti vašemu jednání, a to neochvějně, silněji než lidská vůle, neboť spočívá v paprsku Pravětla!

Již není daleko hodina, ve které lidé již **musí** poznat, že to není vůbec těžké, žít jinak než doposud, vycházet v **míru** s bližními!

Člověk se stane vidoucím, protože mu bude Bohem vzata veškerá možnost k jeho dosavadnímu **falešnému** konání a

myšlení.

Pak musí zahanbeně uznat, jak směšně si počínal ve svém shonu za věcmi bezvýznamnými pro **skutečný** život a jak byl **nebezpečný** celé části stvoření, která mu byla svěřena v milosti k používání a k jeho radosti.

Bude v budoucnosti žít jen k **radosti** bližním, jakož i oni jemu a neponese závistivou žádostivost vždy jen po tom, co dosud nemá. Probudí schopnost rozvinout své vlastní okolí k nádhernému rozkvětu, přetvoří je zcela podle svého druhu, jakmile se postaví do velkého, blahodárného zachvívání prostých prazákonů stvoření, jimž jsem vás mohl svým Poselstvím učit skrze lásku Boha, která tentokrát trestajíc pomáhá, aby zachránila ty, kteří jsou ještě dobrého chtění a pokorní v duchu!

Pokud chcete budovat, tak **zjasněte** nejprve **svého ducha** a učiňte ho silným a čistým. **Zjasnit** ho znamená nechat ho dojít ke zralosti! Stvoření stojí již v době **sklizně** a člověk jakožto tvor s ním.

On však zůstal v něm pozadu skrze své tvrdošíjné falešné chtění, postavil sám sebe stranou všech Světlem chtěných záchvěvů a musí v nyní již **posíleném** radostnějším kroužení stvoření být z něj vymrštěn, protože se v něm se svou nezralostí nemůže udržet.

Lidová mluva hovoří zcela správně o **zjasnělém** duchu. Zralého nebo zjasnělého ducha lze velmi snadno poznat; neboť stojí ve Světle a vyhýbá se všemu temnu. Vyvolává také kolem sebe mír skrze svůj druh.

Není tu již více žádného vzkypění, nýbrž klidná věcnost ve velkém zachvívání radostného tvoření nebo chladná přísnost, která s vlídností osvětluje slabosti těch, kteří ještě nemohli v duchu zesílit, nýbrž jsou ještě podrobeni kvasu, který má přivodit vyčištění a zjasnění, nebo ... zkázu.

Vzkypět může jen temno, nikdy Světlo, které vždy ukazuje chladnou čistotu a míruplnou rozvahu ve vědomé síle vysokého vědění.

Kde tedy může v člověku **vzkypět** zlost, tam je třeba ještě vypálit slabosti, takový duch může také ještě podlehnout útokům temna nebo mu posloužit jako nástroj. Není „zjasnělý“, ani ještě dosti očištěn.

Tak je to se **všemi** vašimi slabostmi, které na sobě nesete a kterých, jak se zdá, se vůbec nedovedete zbavit nebo jen za velkých obtíží. Ve skutečnosti by to nebylo těžké, jakmile byste mohli porozumět tomu, že máte konečně moudře zacházet s **tím**, co vám bylo Bohem dáno, správně **použít to**, co již držíte v rukou, a vřadit se do záchvěvů zákonů, jejichž znalost jste si již mohli vyzískat skrze mé Poselství. To je pak dětsky snadné v nejopravdovějším smyslu.

Zanechte toho, zaměstnávat se převážně otázkami, které překračují vám vykázanou oblast, a učte se nejprve důkladně poznat všechno **to**, co je **ve** vás samých a **kolem** vás, potom přijde vzestup zcela sám od sebe; neboť budete samočinně povzneseni účinky vašeho konání.

Buďte **proští** v myšlení a konání; neboť v jednoduchosti spočívá velikost a také síla!

Tím nejdete zpět, nýbrž kupředu a sestavujete **pevnou** stavbu k novému bytí, v níž se každý člověk správně vyzná, protože již není zmatená a zamotaná, nýbrž ve všech směrech přehledná, světlá a jasná, jedním slovem: Zdravá! Přirozená!

Vyvíjejte se jako vnitřně přímí, opravdoví **lidé**, a tím máte ihned vroucí spojení s celým stvořením, které vám pomáhá ve všem, co je pro vás nutné a co potřebujete ke vzestupu. Na žádných jiných cestách toho nemůžete dosáhnout!

Pak bude k vám plynout v bohaté hojnosti všechno, čeho potřebujete a co vám dělá radost a přináší mír, v žádném případě však dříve, i kdybyste se také o to ještě sebevíce snažili; neboť nyní nastal čas, kdy se člověk na zemi **musí** otevřít Slovu Božímu, což je souznačné s vřazením se do stávajících, stvoření udržujících a podporujících zákonů svaté vůle Boží!

Neexistuje pro lidstvo žádná jiná cesta — ani jiná pomoc! Musí poznat a vpravit se, nebo zahynout; **neboť soud je zde!** Žádný člověk nemůže vám už v nadcházející nouzi poradit ani pomoci, nýbrž pouze **jen Bůh!**